

**DEONTOLOGIA
FUNȚIONARULUI
PUBLIC**

**MIHAI CRISTIAN APOSTOLACHE
MIHAELA ADINA APOSTOLACHE**

**DEONTOLOGIA
FUNȚIONARULUI
PUBLIC**

Curs universitar

**EDITURA UNIVERSITARĂ
București, 2014**

Redactor: Gheorghe Iovan
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Angelica Mălăescu

Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice (C.N.C.S.) și inclusă de Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (C.N.A.T.D.C.U.) în categoria editurilor de prestigiu recunoscut.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
APOSTOLACHE, MIHAI CRISTIAN

Deontologia funcționarului public / Apostolache Mihai Cristian,
Apostolache Mihaela Adina. - București : Editura Universitară, 2014
ISBN 978-606-591-950-1

I. Apostolache, Mihaela Adina

174:35.08

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786065919501

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Editurii Universitare

Copyright © 2014
Editura Universitară
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47 / 319.67.27
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021-315.32.47 / 319.67.27 / 0744 EDITOR / 07217 CARTE
comenzi@editurauniversitara.ro
O.P. 15, C.P. 35, București
www.editurauniversitara.ro

„Asemănarea între drept și morală este așa de mare că se poate spune chiar că dreptul nu este decât trunchiul cu ramurile, iar rădăcinile sunt morala, pentru că în întregime dreptul se întemeiază pe ideea de morală”.
(Mircea Djuvara)

CUPRINS

Tema I. Precizări terminologice	11
1.1. Deontologia	11
1.2. Funcția publică și funcționarul public	14
1.3. Funcționarul public european.....	22
Tema II. Considerații generale privind deontologia funcționarului public	25
2.1. Aspecte generale	25
2.2. Izvoarele deontologiei funcționarului public	29
Tema III. Statutul funcționarului public	32
3.1. Aspecte generale	32
3.2. Principiile exercitării funcției publice	32
3.3. Clasificarea funcțiilor publice. Categoriile de funcționari publici	34
Tema IV. Ocuparea funcțiilor publice. Condiții	40
4.1. Ocuparea funcțiilor publice. Modalități	41
4.2. Perioada de stagiu	42
4.3. Numirea funcționarilor publici	44
4.4. Jurământul de credință	45
4.5. Modificarea raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici	46
4.6. Suspendarea raporturilor de serviciu	46
4.7. Încetarea raporturilor de serviciu	49
Tema V. Drepturile și îndatoririle funcționarilor publici	55
5.1. Drepturile funcționarilor publici	55
5.2. Îndatoririle funcționarilor publici	61

5.3. Comisii paritare	66
5.4. Evaluarea funcționarilor publici	68
5.4.1. <i>Evaluarea funcționarilor publici debutanți</i>	68
5.4.2. <i>Evaluarea funcționarilor publici definitivi</i>	69
Tema VI. Incompatibilități și conflicte de interes în exercitarea funcțiilor publice	72
6.1. Incompatibilități	72
6.2. Conflictul de interes	78
Tema VII. Răspunderea funcționarilor publici	81
7.1. Răspunderea disciplinară a funcționarului public	83
7.1.1. <i>Abaterea administrativă</i>	84
7.1.2. <i>Termenul de aplicare a sancțiunilor disciplinare</i>	85
7.1.3. <i>Organul care aplică sancțiunile disciplinare</i>	86
7.1.4. <i>Comisia de disciplină</i>	87
7.1.5. <i>Elementele constitutive ale actului administrativ de sancționare</i>	88
7.1.6. <i>Cazierul judiciar</i>	89
7.1.7. <i>Radierea sancțiunilor disciplinare</i>	89
7.2. Răspunderea contravențională a funcționarului public	90
7.3. Răspunderea civilă a funcționarului public	90
7.4. Răspunderea penală a funcționarului public	91
Tema VIII. Managementul funcțiilor publice și al funcționarilor publici	93
Tema IX. Sfera de aplicare și principiile de bază în deontologia funcționarului public	100
9.1. Sfera de aplicare	100
9.2. Principiile de natură deontologică ale conduitei profesionale a funcționarilor publici	103

9.2.1. Principii constituționale	103
9.2.2. Principii legale ale conduitei profesionale a funcționarilor publici	108
Tema X. Norme generale de conduită de profesională a funcționarilor publici	112
Tema XI. Coordonarea, monitorizarea și controlul aplicării normelor de conduită profesională a funcționarilor publici	123
11.1. Coordonarea, monitorizarea și controlul aplicării normelor de conduită profesională a funcționarilor publici realizată de ANFP	123
11.2. Coordonarea, monitorizarea și controlul aplicării normelor de conduită profesională a funcționarilor publici realizată de conducătorii autorităților și instituțiilor publice	124
11.3. Raportul anual al ANFP cu privire la managementul funcției publice și al funcționarilor publici	125
Tema XII. Elemente ale deontologiei specifice funcționarilor publici cu statut special	132
12.1. Funcționarii publici parlamentari	133
12.2. Managerii publici	137
12.3. Codul de conduită a funcționarilor publici și Codul de conduită a personalului contractual	138
Tema XIII. Deontologia funcționarilor europeni	146
13.1. Aspecte generale privind instituțiile Uniunii Europene	146
13.2. Dreptul și morala în activitatea funcționarilor europeni	147
13.3. Reglementări europene privind conduita funcționarilor publici și a altor subiecte de drept public	148

13.3.1. <i>Dreptul la o bună administrare</i>	150
13.3.2. <i>Dreptul de a sesiza Ombudsmanul European</i>	150
13.3.3. <i>Procedura de sesizare și statutul Ombudsmanului</i>	151
Tema XIV. Principii și reguli europene de conduită	157
14.1. Principiile și regulile de conduită cuprinse în Codul european al bunei conduite administrative	157
14.2. Principiile europene ale serviciului public	166
Anexe	169
Anexa 1	170
Anexa 2	184
Anexa 3	187
Anexa 4	205
Anexa 5	213

TEMA I

PRECIZĂRI TERMINOLOGICE

- *Deontologie;*
- *Funcție publică;*
- *Funcționar public;*
- *Funcționar public european.*

1.1. Deontologie

Sintagma “deontologie” provine din cuvintele grecești „*deon*”, „*deontos*”, care înseamnă ceea ce se cuvine, ceea ce se cade, ceea ce este necesar, și „*logos*” care înseamnă știință.

Plecând de la originea sa etimologică, deontologia poate fi definită ca știința *a ceea ce trebuie să facem, a ceea ce trebuie făcut.*

Conceptul de *deontologie* este întâlnit cu două sensuri. În sens larg, termenul evocă partea eticii care se ocupă de studiul datoriei morale, al originii, naturii și formelor acesteia, în calitate de componentă de bază a conștiinței morale. În sens restrâns, termenul semnifică un cod al moralei profesionale, al principiilor și normelor specifice pe care le implică exercitarea unei anumite profesii¹.

Potrivit Dicționarului Explicativ al limbii române², deontologia reprezintă ansamblul de reguli care precizează

---

¹ Alina Hurubean, „Deontologia funcției publice: sinteză etico-juridică în context politic”, în Adrian-Paul Iliescu (coord.), *Mentalități și instituții*, Editura Ars Docendi, 2002, p. 391.

² *Dicționarul Explicativ al limbii române*, ediția a II-a, Editura Univers Enciclopedic, București, 1996, p.278.

normele de comportament și obligațiile etice ale unei profesii, precum și doctrina despre acestea.

Prin *profesiune* sau *profesie* înțelegem grupul social organizat compus din persoanele care desfășoară o activitate specializată, ce necesită un ansamblu de cunoștințe teoretice și deprinderi practice specifice³. De asemenea, profesiunea poate fi privită și ca un ansamblu de cunoștințe teoretice și deprinderi practice ce definesc pregătirea persoanelor care realizează o anumită activitate specializată. În acest caz, profesiunea este sinonimă cu termenul de meserie sau ocupație⁴.

Regulile care guvernează o profesiune pot fi grupate în mai multe categorii⁵:

- reguli care dau identitate profesiei respective, care nu au fost preluate în dreptul pozitiv și a căror respectare se asigură prin influența exercitată de corpul profesional respectiv;
- reguli care au fost preluate în dreptul pozitiv, a căror încălcare este calificată ca abatere disciplinară, însă respectarea lor este asigurată prin jurisdicțiile disciplinare profesionale;
- reguli care sunt edictate de stat pentru a proteja ordinea publică, a căror respectare este asigurată prin intervenția instanțelor judecătorești și prin forța coercitivă a statului.

Prin specificul obiectului său de cercetare, deontologia se află la intersecția dintre drept și morală, în acest sens putând fi definită ca ansamblul normelor care conturează un anumit tip

---

³ Liviu Coman-Kund, *Reflecții asupra deontologiei funcționarilor publici*, Revista de Drept Public nr.3/2009, p.7.

⁴ B. Dușescu, *Etica profesiei medicale*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1980, p. 9.

⁵ Liviu Coman-Kund, *Deontologia și statutul funcționarilor publici din administrația publică*, Galați, 2003, p. 5.

de comportament profesional sau privat. Dintre aceste norme, o parte sunt consacrate în norme juridice, existând posibilitatea să fie impuse prin intervenția forței de coerciție a statului, iar altele sunt sancționate doar de opinia publică, încadrându-se în categoria normelor morale⁶.

Normele sunt forme de disciplinare și de orientare socială a individului, principiu de conduită imediată, care se prezintă ca un ansamblu de prescripții, care impun ceea ce trebuie făcut, sau ca un ansamblu de interdicții, care opresc individul de la anumite acțiuni⁷. Normele sunt cele care reglează ceea ce este, dar și ceea ce trebuie și presupun structurarea criteriilor de valoare într-un sistem de valori care dirijează și modelează acțiunea umană și îi conferă identitate⁸. Dintr-o altă perspectivă, normele reprezintă un model ideal de apreciere a unui tip de comportament, în cadrul căruia oamenii, societatea întregă sau anumite grupuri profesionale sau sociale trebuie să se încadreze⁹. Normele morale tind să armonizeze împrejurările abstracte cu cele concrete, ele reprezentând opera societății, astfel încât, în mod evident, exprimă punctul de vedere al societății¹⁰.

În literatura de specialitate¹¹, norma juridică este definită ca reprezentând o regulă generală și obligatorie de conduită, al cărei scop este acela de a asigura ordinea socială, regulă ce

---

⁶ Verginia Vedinaș, *Deontologia funcționarului public potrivit Legii nr. 7/2004 privind codul de conduită a funcționarilor publici*, Revista de Drept Public nr.1/2004, p. 57.

⁷ T.Gânju, *Discurs despre morală*, Editura Junimea, Iași, 1981, p. 8.

⁸ Verginia Vedinaș, *Deontologia vieții publice*, Editura Universul Juridic, București, 2007, p. 246.

⁹ Nicolae Culic, *Valoarea- dimensiune a existenței umane*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1988, p. 104

¹⁰ Idem, p. 9

¹¹ Nicolae Popa, *Teoria generală a dreptului*, Editura Actami, București, 1994, p. 152

poate fi dusă la îndeplinire pe cale statală, la nevoie prin constrângere. Comparativ cu norma juridică, norma morală reprezintă o regulă de comportament însușită, trăită de individ, ca impuls lăuntric spiritual în vederea promovării binelui în conformitate cu valorile morale unanim admise¹². Dincolo de elementele care le diferențiază, normele juridice și normele morale au și un element comun care constă în faptul că ele conțin enunțuri care îndeamnă la săvârșirea unor acțiuni sau la evitarea altora¹³.

Prof. univ. dr. Verginia Vedinaș definește deontologia ca fiind ansamblul regulilor după care se ghidează o organizație, instituție, profesie sau o parte a acesteia, prin intermediul organizațiilor profesionale care devin instanțe de elaborare, aplicare și supraveghere a aplicării acestor reguli¹⁴, opinie la care ne raliem și noi.

1.2. Funcția publică și funcționarul public

Funcția publică și funcționarul public sunt instituții juridice specifice dreptului public, în general, și dreptului administrativ, în special, care au apărut și s-au consolidat ca urmare a disputei permanente dintre doctrină, jurisprudență și reglementare¹⁵. Această dispută și-a făcut simțită prezența în practica și teoria diferitelor state europene, în ciuda diferențelor semnificative de sistem.

---

¹² Gheorghe C. Mihai, Radu I. Motica, *Fundamentele dreptului, Optima Justitia*, Editura All Beck, București, 1999, p. 12

¹³ Verginia Vedinaș, *Deontologia vieții publice*, Editura Universul Juridic, București, 2007, p.106

¹⁴ Idem, p. 19

¹⁵ Olivian Mastecan, *Răspunderea penală a funcționarului public*, ediția a 3 –a, revăzută și adăugită, Editura Hamangiu, București, 2009, p. 1

În țara noastră, problematica funcției publice și a funcționarilor publici a cunoscut o primă reglementare în Regulamentele Organice din Moldova și din Muntenia (1831-1832). În prezent, Constituția României, adoptată în anul 1991 și revizuită în 2003, reglementează, cu valoare de principiu, instituțiile juridice ale funcției publice și funcționarului public, astfel:

- art. 16 alin. 3: “Funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate, în condițiile legii, de persoane care au cetățenia română și domiciliul în țară, statul român garantând egalitatea de șanse între femei și bărbați pentru ocuparea funcțiilor și demnităților publice”;

- art. 40 alin. 3 instituie interdicția de a face parte din partide politice pentru anumite categorii de funcționari publici;

- art. 73 alin. 3, lit.j): “Reglementarea statutului funcționarilor publici se face numai prin lege organică”.

Reglementarea constituțională a funcționarului public și a funcției publice se regăsește și la nivelul altor state. De exemplu, art. 98 din Constituția Republicii Italiene prevede că funcționarii publici se află exclusiv în serviciul națiunii¹⁶. De asemenea, art. 103 alin.3 din Constituția Spaniei stabilește că prin lege se va reglementa statutul funcționarilor publici, accesul la funcția publică conform cu principiile de merit și de capacitate, particularitățile exercitării dreptului de afiliere la sindicate, sistemul de incompatibilități și garanțiile pentru imparțialitatea în exercitarea funcțiilor lor¹⁷. În Germania, Parlamentul este competent să stabilească “statutul juridic al personalului permanent din serviciul Federației și al organelor

---

¹⁶ Constituția Republicii Italiene, Editura C.H.Beck, București, 2006, p. 49

¹⁷ Constituția Spaniei, Editura C.H.Beck, București, 2006, p. 56

de drept public care țin în mod nemijlocit de Federație”, potrivit art. 73 pct. 8¹⁸.

Dispozițiile Constituției României privind funcția publică și funcționarul public sunt dezvoltate prin diferite acte normative, cele mai importante fiind *Legea nr. 188/1999*¹⁹ privind statutul funcționarilor publici, republicată, modificată și completată, și *Legea nr. 7/2004 privind Codul de conduită a funcționarilor publici*, republicată. Existența statutului funcționarului public și a codului deontologic al acestuia a făcut ca granița dintre morală și drept să devină aproape invizibilă, acest fapt reprezentând un câștig atât pentru cei care exercită diferite funcții, dar și pentru cei în raport cu care sau în beneficiul cărora se exercită aceste funcții²⁰.

Potrivit art. 2 alin.1 din *Legea nr. 188/1999*, funcția publică este definită ca fiind “ansamblul atribuțiilor și responsabilităților stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor de putere publică de către administrația publică centrală, administrația publică locală și autoritățile administrative autonome”.

În doctrină²¹, funcția publică a fost privită ca o instituție complexă, aflată la granița dintre dreptul administrativ și dreptul muncii, dar și ca reprezentând complexul drepturilor și obligațiilor de interes general stabilite potrivit legii, în scopul

---

¹⁸ Legea fundamentală pentru Republica Federală Germania, prezentare istorică, Editura All Educațional, colecția Constituțiile statelor lumii, București, 1998, p. 69

¹⁹ *Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici*, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, modificată și completată

²⁰ Verginia Vedinaș, *Deontologia vieții publice*, Editura Universul Juridic, București, 2007, p. 124.

²¹ Verginia Vedinaș, *Statutul funcționarului public*, Editura Nemira, București, 1998, p. 41-42.

realizării competenței unei autorități publice sau instituții publice de către persoane legal investite²².

Din definiția funcției publice ies în evidență **trei aspecte esențiale** ale acesteia:

- funcția publică reprezintă un ansamblu de atribuții;
- aceste atribuții sunt stabilite de lege;
- scopul exercitării funcției publice este realizarea prerogativelor de putere publică de către administrația publică centrală și locală.

În afara acestor trăsături, literatura de specialitate²³ a adăugat și altele, cum ar fi:

- atribuțiile și responsabilitățile ce dau conținutul funcției publice nu sunt facultative, ci obligatorii pentru persoana investită;
- funcția publică are un caracter de continuitate care decurge din însăși continuitatea existenței statului și din obligația de a asigura în mod continuu anumite servicii publice;
- funcția publică nu poate face obiectul unei înțelegeri între părți, ea este rezultatul unui act unilateral de voință prin investitura legală ce se acordă persoanei care exercită funcția;
- funcția publică, în marea ei majoritate, are un caracter profesional, fiind exercitată de oameni care își fac din aceasta o profesie;
- funcția publică este accesibilă tuturor cetățenilor, în condițiile legii.

---

²² Rodica Narcisa Petrescu, *Drept administrativ*, Editura Accent, Cluj-Napoca, 2004, p. 437.

²³ Mădălina Voican, *Drept administrativ*, Editura Universul Juridic, București, 2011, p. 285.

La nivel european, conceptul de funcție publică este exprimat în diverse moduri. De exemplu, în Franța se folosește sintagma „*fonction publique*”, în Marea Britanie întâlnim conceptul de „*civil service*”, iar în Germania avem de-a face cu „*öffentlicher dienst*”.

Funcționarilor publici din România le corespunde termenul de „*fonctionnaires*” din Franța și Luxemburg sau de „*civil servants*” din Anglia, cu precizarea că în Franța termenul de „*fonctionnaires*” include atât agenții statului, cât și pe cei ai colectivităților locale, în timp ce „*civil servants*” din Anglia desemnează numai agenții serviciilor civile administrative ale statului²⁴.

În doctrina germană²⁵, funcția publică este privită ca reprezentând „o calitate care nu poate fi acordată decât pentru exercitarea prerogativelor de putere publică sau a prerogativelor, care pentru rațiuni ce țin de necesitatea asigurării bunei funcționări a statului sau a vieții publice, nu pot fi încredințate exclusiv unor persoane de drept privat”.

În contextul discuției privitoare la funcția publică trebuie să amintim că există, după cum a stabilit și legiuitorul organic, și *demnități publice* alături de *funcții publice*. Astfel că funcția de *demnități publice* este acea funcție care se ocupă prin mandat direct, prin alegeri organizate, sau indirect, prin numire, potrivit legii²⁶. Din punct de vedere al competenței teritoriale pe care le-o dă demnitatea publică, pot fi identificați

---

²⁴ Jacques Ziller, *Égalité et mérite, l'accès à la fonction publique dans États de la Communauté Européenne*, Institut Européen d'Administration Publique, Bruyland, Bruxelles, 1998, p.13.

²⁵ J. Ziller, *Administrations compares. Les systemes politico-administratifs de l'Europe, des Douze*, Editura Montchrestien, Paris, 1993, p. 362.

²⁶ Valentin Prisăcaru, *Funcționarii publici*, Editura All Beck, București, 2004, p.50.

demnitari naționali, demnitari județeni și demnitari locali²⁷. Prin urmare, demnitarii nu sunt simpli funcționari publici, demnitatea publică fiind prin excelență o categorie a dreptului constituțional²⁸. De exemplu, calitățile de senator, de președinte de țară, de ministru sunt calificate drept demnități publice și nu funcții publice, diferența dintre cele două concepte realizându-se ca urmare a modului de dobândire, de încetare și prin dimensiunile atribuțiilor demnității publice.

O specie a funcției publice este reprezentată de *funcția publică de autoritate* care cunoaște o consacrare constituțională, dar și o dezvoltare doctrinară.

În Constituția României, de pildă, funcția publică de autoritate este reglementată în art. 71 alin.2 și art.105 alin.1, care stabilesc regimul incompatibilităților pentru calitatea de parlamentar și de membru al Guvernului.

În literatura de specialitate, funcția publică de autoritate apare ca fiind orice funcție de conducere din cadrul autorității administrației publice locale, ale serviciilor publice administrative, cum ar fi cele din învățământ, sănătate, dar nu și funcția de specialist într-un asemenea serviciu public, precum și funcțiile de consilieri locali, județeni, dar și orice altă funcție, aleasă sau numită, cu caracter public, prin care se execută legile, putându-se utiliza mijloace de coerciție statală²⁹.

Într-o altă opinie, în sfera funcției publice de autoritate se integrează numai persoanele „care sunt membre ale organelor colegiale sau unipersonale, care exercită puterea publică, respectiv cele care au competența de a pune în aplicare dispozițiile legale sau dispoziții cuprinse în decizii judiciare,

---

²⁷ Idem, p. 52.

²⁸ Ioan Muraru și colectiv, *Constituția României revizuită, comentarii și explicații*, Editura All Beck, București, 2004, p.21.

²⁹ Antonie Iorgovan, *Tratat de drept administrativ, vol.I*, Editura All Beck, București, 2005, p. 386 și urm.

fără a face apel la o altă autoritate administrativă³⁰. Într-o abordare riguroasă, funcția publică de autoritate a fost definită și ca fiind acea funcție ocupată de o persoană care aparține unui organ de conducere dintr-o autoritate publică sau o structură a acesteia, precum și membrii organelor alese prin sufragiu universal, egal, direct, secret și liber exprimat ca, de exemplu, primarii, consilierii locali sau județeni³¹.

Din punctul de vedere al Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, în conținutul funcției publice de autoritate intră toate funcțiile publice de conducere, înaltele funcții publice și funcția publică specifică de manager public.

Funcționarul public este definit, în art. 2 alin.2 al Legii nr. 188/1999 ca fiind “*persoana numită, în condițiile legii, într-o funcție publică*”. Totodată, potrivit tezei a II-a a art. 2 alin. 2 din lege, persoana care a fost eliberată din funcția publică și se află în corpul de rezervă al funcționarilor publici își păstrează calitatea de funcționar public.

În sensul legii penale³², “*funcționar public*” este persoana care, cu titlu permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație:

- a) exercită atribuții și responsabilități, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor puterii legislative, executive sau judecătorești;
- b) exercită o funcție de demnitate publică sau o funcție publică de orice natură;

---

³⁰ Ioan Vida, *Puterea executivă și administrația publică*, R.A. Monitorul Oficial, București, 1994, p. 84

³¹ Verginia Vedinaș, *Drept administrativ*, Ediția a 3-a, Editura Universul Juridic, București, 2007, p. 307-308

³² Art. 175 alin.1 din *Noul Cod Penal* adoptat prin Legea nr. 286/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 24 iulie 2009